

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шлан. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 4.50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 7.50 ал., Німеччині 7.50 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 к. ж., Румунії 15 лей,
Болгарії 7.50 ал., Австрії
7.50 ал. — Займа адреса 1 зол.

Телеф. Редації: 29.41.
Друкарні: 29.26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Адміністраційна активність.

Львів, 26. грудня 1927.

Сьогодні маємо вже ближчі відомості про передвиборчу конференцію, що відбулася в будинку воеводи з ініціативи й на запрошення воеводи Борковського. Не була це локальна нарада, не мала вона характеру воевідського, навіть характеру східно-галицького, тільки обіймала справу виборів на всій українській території під Польщею. Передвиборчий урядовий конвенція 16-ти польських й асиміляторсько-жидівських партій й груп відбувся за ініціативою львівського воеводи, але в присутності воеводів: станіславського, тернопільського й волинського.

Цей збірно-демонстраційний вступ воеводів, які притягнули до себе всі польські елементи, від найкрайнішої реакційної правниці до хлопської лівниці, які скупчили біля себе, як представників, виразників й виконавців державної влади, — консервативну традицію й капітал магнатерії, соціально перевагу й національну діяльність, фабрикантів і купців, непереможний вплив костьола й „масову“ потенцію польського хлопства, визначає характер адміністраційної активності. Є це явний, виразний й сконсолідований наступ на українське населення, наступ при допомозі усіх засобів, якими розпоряджає держава, польсько-латинська церква, адміністраційна машина й капітал у всіх своїх відмінах.

Ініціатива львівського воеводи й акція всіх „кресових“ воеводів, акція під прапором „ідемо на вас“, є так сказати — особливим шляхом, є виключною специфічністю відродженої Польщі. Всюди у світі держава адміністрація не закладає рук підчас такого акту, як вибори до законодавчих установ. Державні мужі: міністри й адміністратори є есетами людми, які мають не лише свої симпатії й антипатії, але й свої інтереси. Зовсім природно, що розпоряджаючи владою — вони дають підтримку спорідненим зі собою партіям, групам й напрямкам. Та таких виборів, таких виборчих оргій, як діялися перед війною в Галичині, не було в світі, хіба в Румунії й то вже в новітніх часах. Не диво, що „галицькі вибори“ мали свою устійнену марку в Середній Європі. Але навіть галицько-польські намісники, навіть кривавий гр. К. Бадені не дозволяв собі в тих справах на цинізм, щонайменше *pro forma*. Розвиненням баденівських виборів були вибори в Сх. Галичині в 1922 р., коли понад 20 тисяч українських селян, інтелігентів й робітників заповнило юрми відродженої польської держави, а карні військові відділи перемішувалися від одної місцевості до другої.

Однак і в 1922 р. виборчі експозиції Вітоса й Бріая та „організацій народних“ переводили свою виборчу акцію не під явною фірмою уряду, тільки самостійно, рахуючи лише на підтримку учинної адміністрації. Треба було травневого перевороту 1926 р., треба було висунути на чолі державного й громадянського життя принцип моральної свавілі, чистих рук і чистих діл, принцип правди, законності й справедливості, щоби дожити хвилі, коли представники й виразники державної адміністрації сами візьмуть-

ся за мобілізацію всіх засобів, організуючи одну (меншу) частину населення існуючої держави проти національної більшості й східної території. Державна влада, якою вона не булаб, без огляду на її походження й характер, усе мусить внаслідок цього приняти принцип універсальності. Теоретично вона повинна стояти на сторожі інтересів і прав усіх народів усіх клас, повинна бути виразницею інтересів збірного загалу. Коли навіть так не є, а воно з правила так не є, то й тоді державна влада мусить зберігати щонайменше *decorum* своєї універсальності, бо тільки тоді її існування знаходить своє моральне оправдання.

Тимчасом тут важко добачити навіть декоративну стриманість. Напаки, в ініціативі й акції „кресових“ воеводів добачемо завадіяцько-молодецьку „відвагу“ виступати явно, відкрито, проголошуючи посередньо виборчу боротьбу туземному населенню. По всіх деклараціях, які досі переважилися через пресу, явні й тайні заяви вищих і нижчих адміністраторів, є це організування й консолідування елементів „державних“ проти „антидержавних“. Розуміється, це теж специфічна особливість польських умовин і польської безтурботної дійсності, що урядові, пізурядові чи зближені до уряду кола *utbi et orbi* проголошують, що громадяни сучасної Польщі діляться на дві категорії: на елемент „державний“ і „протидержавний“, на „відданих“ і „ворожих“ польській державі. Розуміється, „державний“ елементом є поляки, „протидержавним“ у більшій або меншій мірі всі непольські народи, а в першу чергу українці. Колиб це навіть відповідало дійсності, то ледві чи є в світі друга адміністрація, яка такий поділ — в той чи інший спосіб — аяонсувала би, яка під прапором такого дивоглядного поділу вела виборчу акцію. На таку визиваючу безжурність може дозволити собі тільки польська адміністрація, уставляючи в одному ряді 55 проц. поляків — як „державний“ елемент, а в другому 45 проц. „національних меншостей“ під фірмою „протидержавного“ елементу.

Очевидно, різко „протидержавним“ елементом є українці, сім мільйонів українців. Галицькі українці були „протидержавним“ елементом в 1922 р. тому, що не брали участі у виборах. Знову ж українці північних земель тому, що вибрали свою парламентарну репрезентацію, а не вибрали поляків. Тепер же українці під Польщею є тому „протидержавним“ елементом, що постановили взяти участь у виборах і вибрати своїх представників. А вже вершком „протидержавності“ є виборчий блок непольських народів. Урядова „Газета Львова“ називає його „злочинним новотвором“, бо є це „поширення спільного опору проти державної ідеї, а щонайменше похиття проти найчисленнішого в Польщі народу“.

Отже урядовий орган домагається від „національних меншостей“, а в першу чергу від українців не неохоти, тільки любови до „назичисленнішого в Польщі народу“, очевидно за всі блага, що від 1918 р. впади на нас зі щедрої руки того народу.

Очевидно, зі становища державних чинників виборча пропаганда „протидержавності“ є явним абсо-

дом, а з ґрунту фальшива, дитинна й шкідлива. Держава і державна влада спирається на основному законодавстві, на конституції, яка повинна бути джерелом не лише дальшого, розвиткового законодавства, але й яка повинна бути імперативом і дорогоказом влади. А конституція й побудована на ній виборча ординація не знають такого дивоглядного поділу. Вони знають тільки громадян, рівних перед правом, перед законом. Вони ставлять до горожан означені вимоги і хто тим вимогам відповідає, той може здійснювати свої права. Знову ж виборча ординація вимагає скупчення якнайбільше сил, щоби досягнути корисні виборчі висліди. Горожани, згідно з постановами законів, мають право єднатися в союзи і блоки, щоби досягнути законні цілі. Чомуж в такому випадку виборчий блок поставлений виборчою ординацією й геометрією в крайню несприятливе положення горожан української, білоруської, німецької й жидівської національності є „протидержавним виступом“, є „спільним опором проти державної ідеї“ і т. і.? Та ж ніхто інший, тільки теперішні пропагатори „протидержавності“ непольських народів вертілися біля одного чи другого „протидержавного“ елементу, щоби його втягнути в свої виборчі комбінації. І колиб так було сталося, колиб справді пануючий „державний“ олігарх бачив владу в цих заходах і колиб цей або той член теперішнього виборчого блоку непольських народів пішов був з тактичних оглядів на виборчу співпрацю з нею, то чи це мінялоб суть справи, то чи тим самим „протидержавний“ елемент став би „державним“, переродився би, перебув би сутню метаморфозу? Треба великої дози наївності, як не безмежної глупоти, щоби допустити таку думку, як дійсну, як реальну. Бо відно-

сини між народами не умиаються на основі таких чи інших тактичних кроків, тільки на основі великого досвідного капіталу минулого і ще більшого капіталу майбутнього, що замикає в собі здійснення природних змагань кожної нації. Між життям і смертю, між розвитком і нищенням нема ніяких сутніх компромісів.

Польська адміністрація вступила на шлях горячкової активності, щоби з території Зах. України перефорсувати польське парламентарне представництво в широкому розумінні цього слова, се-то або чисто польське, або — ще гірше! — сучасно-хлібодільське. В тій своїй акції користується вона всіма засобами до „аргументу“ пропагованої „протидержавності“ включно. А розпоряджає вона не лише своїми власними матеріальними й „моральними“ засобами, але й засобами та силою костьола, соціально пануючих й упривілежених клас. Консолідація всіх польських чинників на території Зах. України є доказом, що балачки про те, немов то уряд „саціяція“ бореться з хоробливим польським шовінізмом, є казками для явних дітей. Польський інтерес, інтерес всього польського народу, всіх його верств, клас, груп — це перше й основне завдання. І для його здійснення треба використати навіть крилаті фрази, як це було безпосередньо після перевороту.

Українське громадянство стоїть у виборчій боротьбі без матеріальних засобів, здале виключно на власній силі. Однак, не зважаючи на це, воно може досягнути великі успіхи лише з голою виборчою карткою, якщо у нас запанує єдність й одностайність. І тому наказом хвилі є створення величкого українського національного виборчого фронту на найширшій основі.

Опозиція заломилася.

Дальші виключення з партії на XV. з'їзді ВКП. — Раковський. — Покаяння Соколовського. — Декларація 12-ти. — Троцькісти. — Безпощадна боротьба з ними. — Кінець з'їзду.

Дуже грізна та наскрізь негативна постава XV. з'їзду російської комун. партії до опозиціоністів, заповідження безоглядної боротьби з її головачами Сталіном, а далі постанови з'їзду про виключення з партії ще в тих представників опозиції, що брали участь у з'їзді, і які певні репресії проти опозиції, заініційовані на більшу скалю державним політичним управлінням (чека) ослабили її внутрішню та розпорошили.

З'їзд виключив з партії між іншим Раковського, Муралова, Каменєва, Радека, Євдокімова, Авсєна, Смілгу, Смирнова, Патакова, Лазаревича та інших. Усіх разом кругло 100. Між виключеними було дві фракції: одна під проводом Радека і Раковського, друга під проводом Каменєва. Раковський і Радек домагалися свободи пропаганди своїх поглядів та свободи критики офіційної політики. Каменєв висував від себе і своїх оподумів менше радикальні вимоги, а саме годився на припинення протипартійної пропаганди, але не погоджував нічим підтримувати й боронити офіційної політики партії. Однак ні вимог першої групи, ні „нейтральності“ другої з'їзд не прихилив до прийнятого відомо а одних

і других виключив із партії. Майже р'яночасно арештовано з припорушення ДІУ видатного комуніста й особистого друга пок. Леніна Мрачковського, що був між іншим організатором опозиції на Україні. Зрештою видатний член опозиції Соколовський покинув опозицію та оголосив у пресі мотиви свого вчинку. Між ними є й такі, незвичайно характеристичні для опозиції та її внутрішньої неєднаності:

„З уваги на тототрі різниці поглядів, до яких прибули непорозуміння в ділянці зовнішньої політики й внутрішньо-партійної лінії вже кілька місяців тому й позинио був позинуті тих товаришів, з якими я йшов. Ті різні погляди, які відділяли мене від більшості Центр. Комітету, в якійній мірі аліційовані. Частина із була перебітшеною. Я можу сказати, це сумішарини, що не практичні думки й прагні партії, по маніфесті, по проголошенні переділадових тез і привитті на з'їзді резолюції про айт П. К. я у всіх засадничих питаннях консолідуєся з партійною лінією“.

Опублікування такої заяви одного з найвидатніших опозиціоністів (до того видатного філософського фаховця) і арештування Мрачковського спричинили в рядах опозиції похестерпанію та послали деморалі-

Ах, правда! є в усій цій історії ще

зайтих організацій і з них ми, оче-
видки, не гаючи часу мусимо уз-
няти дружно, енергійно та організо-
вано. Нарешті є багато таких захо-
дів, що залежать від волі окремого
господаря. Це передовсім справа
сільсько-господарської освіти. Коли
людина хоче щось знати — вона
може того знання добитись! Є книж-
ки, є часописи, є знаючі люди, яким
можна написати, яких можна роз-
питати про все, що когось цікавить
— лише треба трохи пошукати, де
є ті книжки, де — ті часописи, де —
ті люди. Звичайно, що притому й
вистрати будуть, але на цих не треба
звертати уваги — все це окупиться.

Зокрема, маючи на увазі знову й
літо рахую найбільш нагальними
справами: 1) справу організації зи-
мових сільсько-господарських кур-
сів та зимових с.-г. шкіл; 2) справу
організації повітової та районної
агрономії; 3) справу організації літ-
ніх експедиційних обслідувань у-
країнських земель; 4) справу орга-
нізації колективних дослідів на се-
лянських полях в найближчому літі;
5) Меліоративні заходи наступного
літа; 6) Розробку плану праці п.г.
с.-г. кооператив; 7) Розробку плану
праці по кредитуванню сільського
господарства.

Кожне з цих важливих питань, на
мою думку — мусить якнайшвидше
розробити окрема комісія при одній
з лівських централ. Разом всі ці
комісії могли скласти Агрономіч-
ну Раду, при тій же централі, а ця
Рада малаб вирішити і перенести в
життя питання 8) — про скликання
Українського Агрономічного Кон-
гресу й інші загальні питання. Кон-
грес ухвалив би роботу Комісій, по-
робивши потрібні зміни, обрав би
постійний агрономічний осередок,
який далі і кермував би цілою спра-
вою агрономічної допомоги україн-
ському населенню по цей бік Збру-
ча та Дністра.

А поки робота комісій буде пере-
роблена, поки буде скликаний кон-
грес — одна комісія мусить вже за-
раз перейти до реальної праці — це
комісія по організації сільсько-го-
сподарського шкільництва!

Присвятім один місяць — справі
організації сільсько-господарських
курсів!

Пам'ятаймо, що як „нема знання
— нема й хліба“!

Агр. Віктор Доманицький.

Українська Опера.

Виступи М. Голіницького і А. Рудницького в харківській опері.

Наші земляки Голіницький і А. Руд-
ницький, перший як оперовий співак,
другий як діригент опери, тішаються на
Україні великим успіхом. Для 14. п. м.
співак Голіницький партію Хозе в опері
„Кармен“, а А. Рудницький діригував
у тій опері. В харківській „Вісті“ з 17.
п. м. зазвичай дуже прихильну оцінку
виступу обох земляків порівняно з Ткаченком.

„Далеко краще — пише Ткаченко —
стоїть справа з виповненням інших партій.
Голіницький (Хозе) дає правильне
заростання драматизму, поволі підсилює
виразність співу, розгортаючи де-
далі більше свої прекрасні голосові да-
ні і особами вокалу даючи велике емо-
ційне напруження. Приємно вражає
відсутність будь-якої сентиментальності
в образі Хозе.

Оперу веде діригент Антін Рудницький.
Цей перший виступ діригента в „Кар-
мен“ виявив здоровий тудишній смак ар-
тиста, темпераментність та напружену
живучість в передачі і строго ритміч-
ності. Діригент не зважає на деталізацію
але його малюнок мелодії, ритму і фор-
ми чіткий. Особливо похвалити є пра-
влення діригента досягти строгої ритміч-
ності, чого так бракує близькості наших
співаків та навіть і нашому кваліфікова-
ному оркестрові. Отже, виступ молодого
діригента треба вважати за цілком вда-
ний, особливо, коли взяти до уваги при-
дворну підготовку артиста. Можна не
погоджуватися з трохи прискореними
темпами, що їх дає діригент, але в цілому
це музично високо зрозумілі і логічно
обгрунтовані.“

Тому саму прихильну оцінку виступу

обох їх отримуємо і в харківському „Ко-
муністі“ з 16. грудня п. р. пера В. Ко-
вентка. Про Голіницького пише він між ін-
шим: „Голос Голіницького і користування
ним чудові (особливо горішні металеві
звукі)“, а про А. Рудницького: „В осо-
бі А. Рудницького має харківська опера
діригента, цілком аформованого з тудиш-
нього боку, діригента з певним, місцевим
обличчям“.

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під ди-
рекцією М. Стадника (вул. Шашкевича).
Початок 26-го 3. год. попол. „Ой не
холоди Гриню“.
7:30 год. веч. „Він“.

Міський великий театр:
26-го год. 3:30 попол. „Галка“ (ціна
звичайна).
26-го год. 7:30 веч. „Донна Оретта“.
27-го „Патані“.
28-го „П.-н Юлія Сабо“.
Початок 7:30 вечером.

Міський „Театр Новин“:
26-го год. 3:30 попол. „Найкраща з жі-
нок“ (ціна звичайна).
26-го год. 7:30 веч. „Хай мене чорт“.
27-го „П.-н Юлія Сабо“.
Початок 7:30 вечером.

Кіна.

„Палес“: „Перла гарему“.
„Лев“: „Королева сторчків“.
„Аполло“: „Флірт з небішником“.
„Фатаморган“: „Скомпромітована мо-
лодиця“.

НОВИНКИ.

— Великий політичний процес. Дня
24-го січня 1928 р. підніметься перед су-
дом присяжних велика розправа проти
17 українців, обвинувачених у держав-
ній зраді, шпигуванні, а двох із них у
вбивстві куратора Соціального. Процес
передбачують на три тижні. Вестимо
ради. Ангільський, обвинувачувати про-
кур. д-р Лавенський. Склад суддів при-
сяжних ще невідомий і буде вильово-
ваний цими днями.

— Погода. Великий мороз розняв як
створий батько, що зазавто реагнівався
на свої діти. Люди, що збралі великі ко-
жухи та толі хустини з надівірям ви-
ставляють голову. Беріш випередити усі
вамі стонції: там неждано встало 8 ст.
топла і всі вулиці заллила вода, що поре-
мінила їх у болото. Управа міста не мо-
же очистити вулиці. Тільки в Австрії
мороз держиться на даї.

— Львівська темна хроніка. На Сигізі-
ці вийшли похити в червні 25-літню
Анну Юнг, а головою загорішено сіль-
но в хустину. Підозріння вбивства паво
на П пасерба, якого арештували. — Ар-
ештували молоді без німого зайняття.
Казимира Палека, що збрив оголошен-
ня на „Адресни“, а в дійсності жив із
вулиці дічини, яку звів на шлях роз-
пусту. — Поліція піймала дальшів чле-
нів алодійської спілки, що ограбіла віль-
на більших крамниць, а також скромні-
ших мистців, що дозволялись тужити
портфелями. Їх прівіяли: Баторови, П.-
цір. Шварц, Гамер і Стайль.

— Із сільських трагедій. У Чорткові
суд присяжних судив селян з околиці
Теклю Василас і Івана Шкільського за
потайно вбивство мужа Теклі. Коли Во-
суфр Василас був у Канаді, його жінка
почала жити з молодим парубком Шкіль-
ким. Муж вернувшись з Канади ствер-
див не, але коли жінка розказалась і о-
біщала поправу, вибила її. А проте по-
тайки продовжувала далі роман із
Шкільким. Епілогом цього роману бу-
ло спільно обдумане вбивство Василаса,
якого задушили в ночі та поховали в сто-
долі, бунімо він сичиче самовбивством.
Теклю Василас засудили на шибеници,
а П спільники Шкільського на 10 літ тя-
жкої в'язниці. 6 не вже четвертий засуд
смерті в Чорткові за короткий час.

— Для кандидатів техніки. Дістаємо
перспектив саксонської техніки в Найн-
аха подас до відомо всіх, що хотіли би
вихати на технічні студії на чужину,
що має відділ будови машин і заліз-
ниць, для інженерів і вермайстрів. Пи-
сати можна туля українською мовою на
адресу: Technikum, Heinelchen, für Mehr
David, Sachsen.

— Рекорди. Летув Каліно обинував-
ний у більшімні леті на висоту, при-
ацаний сльотів комісією в Парижі такі
рекордистом з 9. жовтня 1924 р. у леті
на 12.066 м. Але йому підберуть відзнаку
„почесної леті“, тому, що в 1927 р. він
хотів пофарбувати новий рекорд. —
Найкращий відслелач радіо у світі є ові-
жо відкритий під Берліном у Зелено. Віп
має 120 кіловатів і 22 Амперів. — Два
львівські демони підписали з нор-
вежської фабрики паперу контракт на
доставку... 70.000 тонн паперу, вартості
17 мільйонів норвежських кор. — У Варшаві не
ревели за 2 дні 40 ревізій з осіб підпору-
них у комунізм. — У Мунхені розмова

один із найстарших акторів у світі Ата
Гопаласос у 103 р. життя, граючи ще по
остатніх літ. Вона була простого позо-
дження і найбільшом єспанськом драм.
артистом: вийня напам'яті 1000 роль.

— Літературний нуток. Польський по-
ет Леопольд Штаф дістає державну на-
городу за том поезій „Грольне вухо“ на
підставі присуду журі складеного із
представників різних письменських то-
варств і делегатів м.-ства освіти. Журі
5 голосами проти одного вибрало згада-
ний таір на нагороду, а міністерство
привало його як виниклого знавця лі-
тературно явного на протязі останніх
3-ох літ, що не лише збагачує літератур-
но читання поета, але що й переходить
до скарбниці річної літератури. — У Мюн-
хені помер сеньор піп, письменник Мі-
хаель Георг Конрад у 82 р. життя. Із Ро-
го повістей найбільше відомі „Розумні
дівчи“ „Маєстат“, „Про що шумить І-
сар“ і „У пурпуровій теорії“. Він осу-
дав у 1883 р. перадовий журнал „Гезель-
шафт“, був одним із перших, що зрозу-
мів талант Ібсена. Дош. Гавтманна. Де-
малі та Шлієнхрота. — У Лондоні про-
дала рукописе Волі з повісті „Доктор
Паскаль“ за 20.000 зол. сабто за більше
ніж він дістає за цієї гопорару. За ори-
гінал одного славного вірша Роберта
Бернса „Моя коханця, моя червона ро-
жа“ заплатив якийсь аматор поезії 35.000
долотин!

— Чужасі. Виша Палата в Будапешті
веда двокуєю над такою справою: один
з її членів Валентин Шій є пріним го-
сподаром із села Негі-Імани. Місцевий
суддя визначив його як і всіх інших ме-
пканців по черзі на вічного сторожа.
Шій заявив, що вертувати не буде, бо
така функція не личить його станови-
щу „дворяна“. Суддя подав його в суд.
А щоб Шій міг стати перед судом, його
товариші з „палати дворів“ мусили
вняти в нього „непарушність“. І вони не
зробили. Нехай суд журиться такою важ-
ною проблемою: чи функція вічного сто-
рожа ображує становище члена „Вищої
Палати“.

Михайло ХАМУЛА

Львів

Пл. Трибунальська 1.

Телефон 42-94.

Поручає КИЛИМІВ

великий вибір

1039 Позір на нову адресу! 7?

— „Сука“ Америка. Ліга тверезості
в Нью-Йорку видала бюлетень, який ствер-
джує, що боротьба з алкоголем стає по-
раз важкою. За минулий рік поліція ар-
ештувала 711.000 осіб у нетверезім ста-
ні. Згадана Ліга „сузогого режиму“ при-
значила 10 міль. дол. на пошу пронага-
ду проти алкоголю. Варт було би об-
числити, скільки коштує Америку кож-
ний чапучий громадянин.

— Небуденна виставка. Відомий па-
риський лінар умовит целуф Марі, азам-
тував оригінальну виставку, яка має че-
малый успіх. Він зобраз образи та різби
тисненіми своїми півнітцями, божевільні
із мистецтвом талантом. Несподівані
не в силі відіржати більшість цих творів
від мистецтва деяких модерних па-
прямів. Відома, що одним з найбільше
популярних гасел модерного мистецтва
було визволення від усього контролю ро-
зуму та довіряти своїм підсвідомі-
мим думовим силам. Чимало із ви-
ставлених творів має всі примети справ-
жнього таланту. Інші не рижяться ні-
чим від творів нормально думуючих ар-
тистів. Та загальна риса цих творів: по-
своєчення із найним мистецтвом пер-
вісних народів, з яких узяв схожа в ді-
точому уяву.

— Акторська кар'єра. У Львові гра-
ють тепер одну псеу, яка зробила сла-
вним це автора і не головного П актора,
а досім звичайного дебютанта. І то по-
а огляди на його акторський талант. Цей
актор-дебютант: Джон Елліс, ват по про-
фесії. В 1924 р. він пішов на пенсію по-
ліцейши за все своє життя 206 злочинців.
Та заробив на цьому так мало, що не міг
жити з пенсії. Елліс каже, що після вій-
ни тільки катом не піднімали в Англії
плати. Він шукав довго зайняття. Став
фрізюром. Та коли клієнти довідалися,
що їх голова в руках... ката, вони з о-
страхом відходили до іншого фрізюра.
Ану-ж у такого професіонала прокину-
лась стара жінка? Аж ось Елліс зустрі-
в директора малого театру, який ставив
псеу, де виступав дійсний кат, що на
сцені мав затіяти шнурок на ший сла-
вного бандита. Він запропонував Еллісо-
ві роль в цій псеі. Цей агоніза. Висту-
пав на сцені як виступав при всіх екс-
кушах: весь у червоному, з червоною ху-
стивою за поясом. Кат виходить на по-
діст, ануаю горючі-бандитові руки і по-
ти, нахилив зашморг на ший і відбав
звід його міг донести. Актор поєно у во-

дуці, але лише тіллі тому, що він сип-
рається на підставі, несподіваний для га-
лчів. Відомий актор, що грає роль бан-
дита, Морріс, оповідав, що за важним ра-
зом він має жадиве врання, що на
шир закінда йому шнур дійсний зат,
який робив по стільки справжнім ало-
чням. А публіка рево із зворушення. Те-
атр довгий. Аж преса почала критича
і генер. театральний пейзаж показав не
себе директора театру, домагаючись
скорочення цієї катиської сцени. А Ел-
ліс у ролі актора каже: „Я чинлюсь на
сцені більш як підчас дійсної екскуції“.
А може би директори наших театрів по-
пробували заангажувати на актора лю-
дину з якимсь сенсаційним минулим?

— Світлова встачина. Союз малярських
артистів звернувся до бурмистра Буда-
пешту із проханням, щоб не дозволив
гостинних виступів чужинним театраль-
ним трупами. — Альбановий сенат при-
няв законопроект, щоб Ахмед-Зогу міг
носити титул „спасителя нації“. — Пер-
ший лорд англ. адміралтейства у шар-
ліменті, що Англія не змінять своїй мор-
ської програмі під впливом воєнних пла-
нів Америки: збільшити свою флоту. —
Райхстаг прийняв законопроект, щоб
побільшити плату державн. урядовцям.
— У Сан-Паулю (Бразилія) відібрали по-
ві відтової тюрми. — Провідник індійсь-
кого націон. руху Магатма Ганді заво-
дував пасадном аномією. — У Мун-
хені зловили двоох комуністів, що хотіли
висадити у вездих арсенал і розстріля-
ти їх. — У доміні Ганга (Індія) офіційні
холери тріває далі. На протязі тижня
4.200 нових недужих. — У 200 миль на
півд.-схід від каваріських островів за-
примітили 5 великанських криг. — Фран-
цузький корабель розбився на скелях
недалеко Португалії. — У Драммені
(Норвегія) агрофа великанська фабрика
напругу вартості 4 міль. дол.

— На Ялнику! Купуйте всім прикрас-
тільки в „Фортуні Новій“ Львів. Русь-
ка т. 1. —1/

Луговий Вечір.

Природний виступ відділу львівського
„Лугу“.

Товариство руханков „Луг“ у Львові
що має велику салью на зправ і столці
при вул. Коперника ч. 5, влаштувало 16.
п. м. прекрасний Луговий Вечір у салі
Т-за Лисенка. Вечір пройшов з таким у-
спіхом і так захопив доволі численно ві-
брану публіку, що голіться присвятити
йому окрему агадку.

Годі переходити нам подрібно нева-
жко багату його програму, що скла-
лася аж з 12 найрізноманітніших точок,
а все таки скінчалася ачасно і цеза ні-
кого не втомил. Але відмітати мусимо
граціозні зправи Луговичох хустинами,
національні танці малих Луговичох (від-
мі того, щоб їх запродакувати в найкра-
шій опереті), зправи Луговичох цалі-
цями, зправи малих Луговичох хустала-
ми, ритмічні зправи Луговичох до цісті
„Чорна ріка ізорава“ й ін. Окремо слід
агадати про національні танці, виведені
4-а парами і трулі мімалі вежі, виведе-
ні 7 Луговичама і 12 Луговичама. 8
зправ малих хлопців відмітимо зправи
малих Луговичів на воші і вежі малих
Луговичів; а зправ старших Луговичів
(було їх 20) заслуговує на увагу дуже
трудні зправи на коші (виведені просто
бравурно) і вежі, що вимагали неабия-
кої аручності (10 Луговичів).

Зовсім окреме місце в програмі цього
платного вечора займала показова бо-
ротьба боксу (2 пар), а також програмою
виведена руханка важкої атлетики (10
Луговичів) і показова боротьба важкої
атлетики (2 пари). Одно і друге яказува-
ло на те, що львівський „Луг“ плекає в
себе дуже різноманітні ділячки спорту,
і то в найширших розмірах. З того, що
ми бачили, видно, що він виробив уже
дуже гарних боксерів і силатів і час,
оби виступив з ними на окремих вистері
(евентуально до спілки з Соломон-Бат-
ком і Спорт. Т-вом „Україна“).

Треба ще аазначити, що вечір зачався
точно і всі точки його програми вико-
нано швидко одну по другій, без зайвих
паза. Постава всіх аправляючих відділів
— а було їх, як читач бачить, немало! —
була уявсь час бадьора, просто аразкова.
Жаль тільки, що між захопленою публі-
кою не було бузавально нікого з львів-
ської української інтелігенції. Вей при-
сутні, як оправажувати на сцені, так і лю-
ди на сцені, рекрутувалися найде без
аімки з найбільшій робітничо-реміс-
ничих кругів українського Львова. Україн-
ська інтелігенція могла теж провеста
цей вечір дуже ніжно, а навіть дотого
назвичено.

